

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

G – REALITY s.r.o., IČ 46507124

sídlem U Nemocnice 430, Kolín

zastoupený JUDr. Martinem Wurstem, advokátem

sídlem Pertoldova 3339/35, Praha 4

proti

žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti

osoby zúčastněné na řízení

PEM – INVEST, a.s., IČ 26704293

sídlem Jánský vršek 323/13, Praha 1

zastoupená JUDr. Mojmírem Ježkem, Ph.D., advokátem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014, č.j. MHMP 1787718/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.****Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 6. 2014, č. j. UMCP1 099112/2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci vydání stavebního povolení dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Prvoinstančním rozhodnutím bylo stavebním úřadem podle § 115 stavebního zákona vydáno stavební povolení na stavbu – změnu stavby označené stavebníkem v žádosti jako „Rekonstrukce objektu č.p. 310“, Praha 1, Malá Strana č.p. 310, Jánský vršek 4, na pozemku parc. č. 38 v katastrálním území Malá Strana. Stavba obsahovala stavební úpravy za účelem odstranění havarijního stavu domu č.p. 310 a umožnění funkce bydlení dle dnešních standardů. Stavební úpravy spočívaly mimo jiné i ve statickém zajištění, konkrétně i přezdění nosného zdiva včetně vložení hydroizolace na stávající základové konstrukce. V souladu s podmínkami pro provedení stavby bude tato provedena dle ověřené projektové dokumentace, přičemž ve vztahu ke konstrukcím či jejich součástí bude projektová dokumentace dopracována po zpřístupnění v současné době nepřístupných částí a předložena stavebnímu úřadu k posouzení v samostatném řízení. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo dále v části Soulad stavby s veřejnými zájmy uvedeno, že změna stavby byla posouzena dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „vyhláška OTPP“) a na základě výpočtu uvedeném v projektové dokumentaci bylo požadováno zajištění 12 parkovacích stání. Nicméně stavba domu č.p. 310 je nemovitou kulturní památkou, zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod R.č.Ú.s. 44448/746, proto se ve smyslu čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTPP ve věci vybavení zařízením pro dopravu v klidu u ní požadavek neuplatní, neboť to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody vylučují. Dotčený orgán také z hlediska dopravní problematiky včetně dopravy v klidu vydal ke stavbě souhlasné stanovisko, ve kterém netrvá na vybudování uvedených parkovacích stání, neboť jejich vybudování není z technických důvodů možné, resp. to stavebně technické důvody vylučují. Z prvoinstančního rozhodnutí je současně zřejmé, že žalobce byl účastníkem řízení na základě § 109 písm. e) stavebního zákona ve Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

spojení s § 27 odst. 2 správního řádu jakožto vlastník sousedního objektu č.p. 517 na pozemku parc. č. 37 v katastrálním území Malá Strana, přičemž tento proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal odvolání.

4. Žalovaný následně k odvolání žalobce konstatoval, že k zásahu na pozemek žalobce a k omezení jeho vlastnického práva nedojde, neboť z projektové dokumentace a doplněné projektové dokumentace vyplývá rozsah a místa přezdívání zdiva s tím, že nejde o plošné přezdívání. Dle poznatků ze statické části projektové dokumentace bude přezdíváno především zdivo uličních a dvorních fasád a o přezdění stěny nejbližší k sousednímu pozemku se neuvažuje. Nejde tedy o námitku občanskoprávní povahy ve smyslu § 114 odst. 3 stavebního zákona. Jelikož se námitka netýká existence vlastnického práva, jde o námitku, kterou je stavební úřad oprávněn posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem. Toto stavební úřad uvedl na str. 11/14 svého rozhodnutí s tím, že způsob přezdívání je požadavek odboru památkové péče. Dále žalovaný uvedl, že stavební úřad řešení dopravy v klidu uvedl na str. 6/10, kde hodnotil souhlas změny stavby ve smyslu čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTHP. Z projektové dokumentace vyplývá, že se jedná o stávající bytový dům, navrhované stavební úpravy řeší mimo jiné dispoziční změny stávajících bytových jednotek. Pouze v podkrovní jsou nově navrhovány tři malé bytové jednotky. Nevzniká tedy nový požadavek na vybudování 12 nových parkovacích míst, jak je uvedeno v rozhodnutí, ale pouze tří, přičemž příslušný čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTHP se neuplatní, jde-li o situaci, na kterou se vztahuje čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP. Situace zde spočívá v tom, že jde o „rekonstrukci“ stávající stavby, která je kulturní památkou, do objektu není stávající vjezd pro vozidla, kdy by bylo možné realizovat parkování na vlastním pozemku. Parkovací stání nebylo možné umístit ani v docházkové vzdálenosti s ohledem na charakter okolní zástavby, omezený prostor, charakter okolního terénu. K tvrzení žalobce, že v jeho případě, kdy prováděl rekonstrukci stavby č.p. 517, byl povinen vybudovat odpovídající zařízení pro dopravu v klidu, žalovaný uvedl, že jde o zcela jiný případ, na který se nevztahuje čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP. V jeho případě došlo ke změně způsobu užívání stavby, která není kulturní památkou, na hotel, zatímco v daném případě dům č.p. 310 byl bytovým domem a bytová funkce zůstává zachována v plném rozsahu.

II.

Argumentace účastníků

5. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, a to s ohledem na následující:
- 1) Žalovaný nesprávně vycházel z toho, že se neuvažuje o přezdění stěny na hranici s žalobcovým pozemkem, kde se nachází dvůr, a žalobcova námitka ve stavebním řízení tak neměla občanskoprávní povahu dle § 114 odst. 3 stavebního zákona, proto byl stavební úřad oprávněn posoudit ji na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem.
 - 2) Rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v roce 2002 stavební úřad a žalovaný jako odvolací orgán povolil žalobci provedení podobných stavebních prací na sousedních budovách č.p. 517 a 309 jen za podmínky, že vybuduje na svém pozemku podzemní garáže jako zařízení pro dopravu v klidu, a to na základě stejného právního předpisu – vyhlášky OTHP. V napadeném rozhodnutí přitom správní orgány nepožadují

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

po stavebníkovi ani jedno odstavné či parkovací místo, i když mohou být umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby.

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, protože k podání žaloby je předně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím přímo zkrácen na právu (nebo povinnosti), anebo že byl zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Stavební povolení řeší kompletní opravu sousední budovy č.p. 310 v k.ú. Malá Strana, která je v havarijním stavu pro letitou absenci údržby se zachováním stávajícího využití pro bydlení (povoleny nové 3 byty). Žalobce sice namítá, že odhalení a kompletní přezdění zdiva se dotýká jeho vlastnického práva, kterým se rozumí věc vlastnit, užívat, disponovat a z věci brát užitky, která však porušena či změněna nejsou. Žalobce také neuvádí, že by došlo k porušení procesních práv v řízení (vadám řízení) s tím, že tyto vady řízení ovlivnily výrok rozhodnutí o jeho právech a povinnostech. Dále žalovaný sdělil, že v části projektové dokumentace F.1.2. Stavebně konstrukční řešení je uvedeno, že stěny bude nutné přezdívat po úsecích, v závazném stanovisku odboru památkové péče je stanovena podmínka č. 1, dle které nebudou historické konstrukce nahrazovány plošně v celém rozsahu. Tuto podmínku převzal stavební úřad do rozhodnutí (podmínka č. 6). Stavebník je přitom při provádění stavby vázán podmínkami rozhodnutí, jejichž nesplnění je sankcionovatelné. K vyjádření žalovaný dále přiložil výtisk emailové korespondence, jejíž součástí byla kopie kolaudačních rozhodnutí ze dne 28. 3. 2002 a 31. 5. 2002 týkajících se povolení užívání domu č.p. 309 a dvorního objektu včetně podzemních garáží č.p. 517, na adrese Břetislavova 14 a 16, Praha 1 (jedná se o nemovitosti ve vlastnictví žalobce).

III.

Posouzení žaloby

7. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
8. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
9. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
10. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první, se nepřihlíží.
11. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.

12. Podle čl. 2 odst. 2 OTHP se ustanovení této vyhlášky uplatní též při stavebních úpravách, udržovacích pracích, při změnách v užívání staveb, u dočasných staveb zařízení staveniště a u nástaveb, jakož i u staveb, které jsou kulturními památkami, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevyklučují.
13. Podle čl. 10 odst. 3 věta první a druhá OTHP stavby musí být vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddelitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby
14. Soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby, neboť dle žalovaného tomu tak nebylo. Dle žalovaného totiž žalobcovy práva věc vlastnit, užívat, disponovat a z věci brát užitky, tj. práva související s vlastnickým právem, porušena či změněna v jeho případě nejsou. Žalobce rovněž neuvedl, že by došlo k porušení procesních práv v řízení (vada řízení).
15. K tomu soud uvádí, že judikatura správních soudů dlouhodobě vychází z toho, že existují situace, kdy se správní úkon dotýká právní sféry žalobce, a přesto žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Stejně tak nelze vždy žalobní legitimaci podmiňovat zkrácením na hmotných subjektivních právech: jednak se určitá rozhodnutí hmotněprávní sféry žalobce vůbec nedotýkají, jednak je takový požadavek zpochybnitelný už z toho důvodu, že předmětem soudního řízení není hmotné právo žalobce, ale jím uplatněný procesní nárok. Žalobní legitimace tak bude dána již tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné závazně a autoritativně dotýká žalobcovy sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž zda se dle tvrzení žalobce v žalobě negativně projevil v jeho právní sféře. Rovněž je nutné upozornit, že v kontextu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je výklad, který by omezoval přístup k soudu a zbavoval fyzické a právnické osoby právní ochrany, nepřipustný. Pokud tedy ze strany soudu nebude možné zjevně shledat, že k zásahu do právní sféry žalobce došlo, bude založena aktivní žalobní legitimace (viz zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, a rozsudek téhož soudu ze dne 21. 5. 2008, č.j. 4 Ans 9/2007-197).
16. V posuzované věci účastníci nečiní sporným, že nemovitosti žalobce přímo sousedí s objektem, jehož se týká prvoinstanční rozhodnutí - stavební povolení a konkrétní stavební úpravy v něm uvedené. Ostatně z této skutečnosti vycházelo i účastenství žalobce v předcházejícím řízení před správními orgány. Žalobce následně v žalobě namítal chybné posouzení povahy jeho námítky uplatněné v rámci předchozího řízení a v této souvislosti konkrétně v žalobě tvrdil, že provedení prací týkajících se odhalení zdiva, průzkumu fasád, otlučení omítek a přezdívaní zdiva stěny na hranici s žalobcovým pozemkem a instalaci ochranných závesných lešení nelze provádět jinak než z jeho pozemku nebo z prostoru Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nad jeho povrchem. Jinými slovy tvrdí, že rozhodnutím se vytvořil předpoklad k provedení stavebních prací, které jej budou nutit strpět činnosti prováděné sice stavebníkem, ale z žalobcova pozemku, případně prostoru nad ním, aniž by s tím souhlasil.

17. Soud na základě výše uvedených závěrů judikatury došel k závěru, že nelze zjevně konstatovat, že by v žádném případě nemohlo dojít k zásahu do právní sféry žalobce. Tvrdí-li totiž žalobce, že úkonem správního orgánu by v podstatě musel strpět provedení stavebních činností na svém pozemku, které mohly rušit užívání jeho nemovitostí, neboť zde neexistovala dohoda s osobou zúčastněnou na řízení (stavebníkem), za situace, kdy rozsah, resp. samotná existence těchto činností u stěny na hranici pozemků byla mezi účastníky v řízení sporná, jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí (viz výše v bodu 4), nelze dle soudu zjevně vyloučit, že by na základě realizace výše uvedených činností skutečně nedošlo k zásahu do výkonu práv žalobce. Tímto konstatováním tedy soud nepředjímá důvodnost žaloby samotné. Pouze dovozuje, že žalobce je aktivně legitimován k jejímu podání (žalobce myslitelně tvrdí možnost dotčení jeho právní sféry, tj. existenci vztahu mezi jeho sférou a stavební činností povolenou v rozhodnutí). Z tohoto důvodu soud žalobu neodmítl.
18. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá nesprávné posouzení povahy námitky uplatněné ve stavebním řízení ohledně přezdění stěny na hranici s žalobcovým pozemkem. Dle žalobce je součástí povolených stavebních prací i kompletní odhalení zdiva, restaurátorský průzkum fasád a následné otlučení omítek, po kterém bude mít stavebník možnost určit (i bez dohody s žalobcem), že přezdění stěny na hranici s žalobcovým pozemkem par. č. 37, kde se nachází dvůr, se bude na základě stavebního povolení provádět. Provedení uvedených prací a také instalaci ochranných závěsných lešení však nelze provádět jinak než z pozemku žalobce nebo z prostoru nad jeho povrchem. Stavebník přitom s žalobcem žádnou dohodu o možnosti využití jeho pozemku nemá.
19. Ustanovení § 114 stavebního zákona vymezuje mimo jiné i okruh námitek, které lze uplatnit v rámci stavebního řízení ze strany jeho účastníků za předpokladu přímého dotčení mimo jiné i vlastnického práva. V rozsudku ze dne 25. 7. 2007, č.j. 1 As 1/2007-104, Nejvyšší správní soud konstatoval, že ve stavebním řízení náleží stavebnímu úřadu právo přezkoumávat námitky účastníků veřejnoprávního charakteru a dále ty námitky občanskoprávní, které nepřesahují jeho pravomoc.
20. Námitky se tedy mohou týkat jak otázek veřejnoprávních, tak i občanskoprávních povahy. Judikatura dále člení otázky občanskoprávní povahy do dvou okruhů; ty, které jdou nad rámec pravomoci stavebního úřadu (první okruh), a ty kterými se může stavební úřad sám zabývat (druhý okruh). První okruh se týká samotné existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv – námitky ohledně těchto otázek zpochybňující samotné vlastnické právo, existenci práv vyplývající z věcného břemene, nebo jejich rozsah, jdou nad rámec pravomoci stavebního úřadu. Z tohoto důvodu stavební úřad odkáže účastníka k podání žaloby k soudu, neboť se jedná o druh sporů, které jsou oprávněny řešit soudy v občanském soudním řízení. Druhý okruh se týká námitek, které nepřesahují rámec pravomoci stavebního úřadu, tj. přísluší mu se s nimi vypořádat bez toho, aby odkazoval na soud. Do tohoto okruhu patří dle judikatury námitky zejména ohledně budoucího hluku, prachu, kouře, zápachu, stínění a rovněž námitky osobního rázu jako je obtěžování pohledem, narušení soukromí, narušení duchovních hodnot území apod. (srov. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-10, ze dne 25. 7. 2007, č.j. 1 As 1/2007-104, ze dne 14. 5. 2008, č. j. 1 As 46/2007-150, a rovněž usnesení zvláštního senátu ze dne 27. 7. 2011, č. j. Konf 10/2011-7). Jinými slovy okruh těchto námitek je tedy podobný, jaký řeší i občanský zákoník v souvislosti s imisemi. Nicméně občanský zákoník upravuje pravidla pro imise již existující, jejich řešení v řízení dle stavebního zákona má preventivní charakter (viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. 22 Cdo 572/2003).

21. V posuzované věci přitom není sporná existence vlastnického práva žalobce ve vztahu k sousedním nemovitostem. Ani rozsah tohoto práva se nijak nemění (nejde tedy o spor o rozsah vlastnického práva). Žalobce sice brojil proti případnému omezení tohoto práva na základě stavebních činností (po dobu jejich provádění), případně instalaci lešení bez předchozí dohody o možnosti využití pozemku. To však pramenilo z nejasného rozsahu a míst přezdívání, které se dle žalobce mohlo týkat i stěny sousedící s jeho pozemkem, a následného způsobu provedení prací. Nejasnost tak vycházela z projektové dokumentace, potažmo jejího doplnění, které ale bylo dáno na základě podmínek závazného stanoviska odboru památkové péče ze dne 2. 5. 2013. Tento zde hájil veřejný zájem státní památkové péče. Nesměřovala tak ke změně právních vztahů, resp. ani nevyplývala z nějakého soukromoprávního vztahu. Jinými slovy dle soudu neměla občanskoprávní základ. Ostatně sám žalobce ve svých námitkách ze dne 20. 2. 2014 upozorňuje na znění a možné nedostatky projektové dokumentace a teprve na jejich základě dochází k možnému následku v podobě strpění prací na jeho pozemku. Svou povahou přechodné provádění stavebních prací a případná dočasná instalace zabezpečovacích opatření byly jen důsledkem této nejasnosti, vyplývající z podmínky památkové ochrany, a na jejich základě nedocházelo ani k trvalým negativním budoucím změnám.
22. K obavě žalobce o provádění prací stavebníkem na jeho pozemku bez jeho souhlasu pak soud doplňuje, že dle § 141 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad může uložit osobě, která má vlastnické právo k sousednímu pozemku či stavbě, aby umožnila provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, pokud mezi zúčastněnými osobami nedošlo k dohodě, je-li to potřebné pro vytvoření podmínek k provedení stavby nebo její změny, nutných zabezpečovacích prací, nezbytných úprav, udržovacích prací a k odstranění stavby nebo zařízení.
23. Žalobou napadeným rozhodnutím tak nebylo rozhodnuto o zásahu do výkonu vlastnického práva žalobce. Pokud by mělo dojít k nějakému omezení práv žalobce v důsledku stavební činnosti, resp. strpění provádění prací musel by následně stavební úřad rozhodnout o uložení takové povinnosti žalobci, a to i v samostatném řízení, tedy i mimo stavební řízení.
24. Městský soud proto konstatuje, že při posuzování námitek vznesené žalobcem správní orgány nepochybily, pokud nepovažovaly námitku žalobce za občanskoprávní, mohly ji tak posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem.
25. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
26. **Ad 2)** Žalobce dále namítá rozpor se zásadou rovnosti a přiměřenosti dle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgány v posuzované věci nepožadovaly po stavebníkovi ani jedno odstavné či parkovací místo, i když mohou být umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby. Žalobce však v roce 2002 musel na svém pozemku podzemní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

garáže jako zařízení pro dopravu v klidu vybudovat, a to rovněž na základě vyhlášky OTHP.

27. K tomu městský soud především uvádí, že dané ustanovení správního řádu předpokládá, že se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy, přičemž v rámci rozhodování nemohou vznikat toliko nedůvodné rozdíly. Rozdíly při rozhodování správních orgánů tedy mohou vznikat, pokud nejde o shodné či podobné případy, jinými slovy případy se objektivně odlišují na základě individuálních okolností (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83, dle kterého pouze ve skutkově a právně srovnatelných případech lze očekávat, že státní orgány budou rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně). Skutečnost, že se například jedná o sousedící nemovitosti, tedy nemusí sama o sobě být pro účely řízení o vydání stavebního povolení, resp. stanovení podmínek při respektování § 2 odst. 4 správního řádu sama o sobě postačující s ohledem na další okolnosti, které však musí být řádně uvedeny.
28. V posuzované věci je součástí spisového materiálu jednak vyjádření Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy, oddělení dopravně komunikační, ze dne 12. 11. 2013, dle kterého došlo výpočtem pro dopravu v klidu dle vyhlášky OTHP k požadavku na vytvoření 12 parkovacích stání, jejichž vybudování však nebylo z technických důvodů možné (bez bližšího vysvětlení), proto na něm nebylo trváno. Současně ze závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, ze dne 2. 5. 2013 vyplynulo, že nemovitost, již se rekonstrukce týká, je nemovitou kulturní památkou, zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek. Z těchto podkladů vycházelo i prvoinstanční rozhodnutí, které v této souvislosti toliko odkázalo na čl. 2 a čl. 10 OTHP.
29. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo následně ke stavbě upřesněno, že se již jedná o bytový dům, navrhovanými stavebními úpravami se upravují dispozice stávajících bytových jednotek, pouze v podkroví jsou nově navrženy tři malé bytové jednotky, čímž vzniká požadavek toliko na vybudování tří nových parkovacích míst. Současně zde bylo k odvolání žalobce ve vztahu k dopravě v klidu doplněno, že specifická situace v daném případě spočívá v tom, že do objektu není stávající vjezd pro vozidla, tj. nemožnost realizovat parkování na vlastním pozemku. Taktéž charakter okolní zástavby, její kompaktnost, úzké uličky, umístění domu a charakter okolního terénu neumožňují zříditi stání ani v docházkové vzdálenosti.
30. Takto doplněné zdůvodnění pak lze dle soudu považovat za dostatečné, aby bylo možné usuzovat na individuální okolnosti a případně je příslušný orgán mohl porovnat s jiným případem, což žalovaný taky učinil. Žalovaný tak s ohledem na výše popsané okolnosti v dané věci žalobci vysvětlil, proč považoval oba případy za rozdílné. Nejednalo se tedy dle jeho názoru o obdobnou situaci, a to konkrétně z důvodu, že v případě žalobce se na něj nevztahoval čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP, přičemž u žalobce došlo ke změně způsobu užívání stavby, která nebyla kulturní památkou, na hotel, zatímco u osoby zúčastněné na řízení zůstala zachována bytová funkce v plném rozsahu.
31. Jelikož žalobce setrval v rámci své žalobní námitky pouze u obecné argumentace ohledně shodnosti věcí s odkazem na vyhlášku OTHP, k takto obecné argumentaci proto městský soud i obecně přistupoval a zabýval se jí (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudek ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004). Městský soud proto na základě výše uvedeného konstatuje, že žalovaný řádně uvedl individuální okolnosti a zdůvodnil objektivní odlišnost případů. Soud tedy neshledal

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v této souvislosti nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k § 2 odst. 4 správního řádu. Nesouhlasí s žalobcem, že by byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu.

32. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
34. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
35. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 soudního řádu správního, neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vzniklo v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.